

Ιάκωβου Πολυλά, «Ωδή. Εις τον θάνατον Διονυσίου Σολωμού»

Ελλάς, τα μαύρα φόρεσε
και κλίνει το κεφάλι!
Το κάλλιο απ' τα τέκνα σου
στου τάφου την αγκάλη
τ' άψυχο σώμ' ανάπαψε,
κι από τους ουρανούς.

Που φώτιζαν το πνεύμα του
μ' απόκρυφη σοφία,
κι ερύθμιζαν τα χείλη του
μ' ανήκουστη αρμονία
που θέλει φθάσει ανίκητη
στους ύστερους καιρούς,

Της δόξας τ' αχερόπλεχτο
στεφάνι λησμονώντας,
γέρνει σ' εσέ φιλόστοργα
τον πόνο σου θωρώντας,
και να χαρεί τ' αδάκρυτα
βασίλεια αργοπορά.

Αργοπορά· τα δάκρυα σου
ποληώρα μελετάει,
τ' αθάνατά σου αισθήματα
με ζήλο ανθολογάει,
δώρο στο θρόνο τ' Άπλαστου
να φέρει ταπεινά.

Κλάψε! φωνή δε βρίσκεται
να σε παρηγορήσει,
πάρεξ από τον πόνο σου
για λίγο αν ξαναζήσει
το χείλι που χαιρέτησε
την θείαν Ελευθεριά!

Κλάψε! — και πάλι θάρρεψε,
στον πόνο ω μαθημένη!
Αιώνες δε σου μάραναν
την αρετή κρυμένη
στ' αραχνιασμένο σάβανο
στην έρμη σκοτεινιά.

Κι όταν στεριές και πέλαγα
ξανάειδαν τη μορφή σου
τόσο λαμπρή που χλώμιασαν
οι τύραννοι της γης σου,
με ύμνους σε στεφάνωσε
το τέκνο που θρηνείς.

Κι η Μούσα η νέα του Έλληνας
πετάχθη αρματωμένη,
ωραία σαν την Αθάνατη

που ο μύθος παρασταίνει,
ανδρειωμένο γέννημα
ουράνιας κορυφής.

A! στα θεϊκά του ονειράτα
ο ποιητής θωρούσε
της μοίρας σου το πλήρωμα,
και το στεφάνι ανθούσε,
που ολόγυρα στην κόμη σου
θα πλέξουν οι καιροί,

Όταν θα ιδείς το πνεύμα σου
σημαία φωτός να στήσει
σ' όλη τη γη που βάρβαρος
εχθρός έχει πατήσει,
κι από του νου τη δύναμη
η οργή του νικηθεί.

Και τώρα στην παράδεισο
ασπάσθη τον υιό σου
άγγελος πόχει μέριμνα
γλυκειά το ριζικό σου,
μια φλογερή στο πρόσωπο
ουσία χερουβική.

Στην άβυσσο του Μέλλοντος
βυθίζοντας το βλέμμα,
στην κεφαλή του απίθωσε
ολόφωτο ένα στέμμα,
και «Χαίρε» λέει του Πλάστη μας
εικόνα αγαπητή!

Το πάτημά σου εθαύμασεν,
οπού φεγγοβολούσε,
ο αιώνας, και στα πόδια σου
τον έπαινο σκορπούσε,
άνθος που βγάνει ασύγκριτο
η ανθρώπινη φωνή.

Και συ μ' εμένα εχαίροσουν
την ποθητήν αλήθεια,
κα σου αναβρύζαν άσματα
στα φλογισμένα στήθια,
την ώρα αθανατίζοντας
στην πρόσκαιρη ζωή.

Θάρρος συχνά σου στάλαζα
στην ταπεινή ανδρεία σου
και θ' αληθέψει σου 'λεγα,
ο πόθος της καρδιάς σου,
στη γη, που πρώτη το 'δειξε,
να λάμψει το Καλό.

Στον τάφο σου εγονάτισε
η Ελλάς ορφανεμένη·

με νέαν ορμή στο δρόμο της
να σηκωθεί ζωσμένη,
εγκάρδια προς τον Άπλαστο
μ' εσέ παρακαλώ.

[πηγή: Πολυλάς, *Άπαντα τα λογοτεχνικά και κριτικά*, επιμ. Γ. Βαλέτας, Εκδόσεις Νίκα,
Αθήνα 1959 (δεύτερη έκδοση συμπληρωμένη), σ. 5-8]